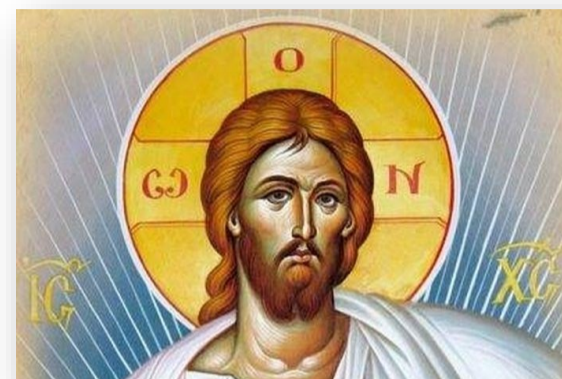

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλό καλοκαίρι!

φού μας, να το νιώθουμε δικό μας. Ο πόνος στον κόσμο είναι τόσο μεγάλος, ώστε, αν θελήσεις να μαζέψεις τα δάκρυα που χύνονται κάθε μέρα από τα μάτια των ανθρώπων, θα βρεθείς μπροστά στο μεγαλύτερο ποτάμι της γης, είπε κάποιος.

Η αγάπη δεν εφαρμόζει μόνο το «χαίρειν μετά χαιρόντων» αλλά και το «κλαίειν μετά κλαιόντων». Αν κάθε κράτος έχει τον δικό του Εθνικό Ύμνο, έχει και ο Χριστιανισμός τον δικό του Ύμνο, τον Ύμνο της Αγάπης, που, με τον πιο αριστοτεχνικό τρόπο, έχει αποδώσει ο μέγας των εθνών Απόστολος Παύλος στο ΙΓ' κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους επιστολής. Τούτος ο μελωδικότατος ύμνος ας είναι στα χείλη και στην ψυχή μας. Αμήν.

Γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθεΐτης

Η αγάπη έχει φως και μεταδίδει φως

Ένας άνθρωπος του Θεού είπε: «Κάθε ψυχή, κερδισμένη από την αγάπη, είναι κιόλας ανταύγεια του Θεού». Η αγάπη έχει φως και μεταδίδει φως. Είναι και φωτοφόρος και φωτοδότης. «Ο αγαπών τον αδελφόν αυτού εν τω φωτί μένει». Όσο πλησιάζεις τον Θεό, τόσο φωτίζεσαι και λάμπεις. Όσο περισσότερο αγαπάς τον Θεό, τόσο περισσότερο αγαπάς τον άνθρωπο. «Είδες τον αδελφό σου; Είδες τον Θεό!» λέει ο αββάς Ισαάκ Ο Σύρος.

Τι ωφελεί, στ' αλήθεια, η κατάκτηση του διαστήματος, αν δεν κατακτήσουμε τους αδελφούς μας με την αγάπη; Τι ωφελεί η έρευνα και ανακάλυψη νέων γαλαξιών, αν δεν καταφέραμε να βρούμε το «αστέρι» της Βηθλεέμ, τον Θεό της αγάπης; Ποιους νέους κόσμους περιμένουμε να μας δείξουν τα ραδιοτηλεσκόπια, όταν αγνοούμε την «καινήν εντολήν» της αγάπης; Χωρίς την αγάπη, όλα είναι μάταια, άσχημα κι αποτυχημένα. «Συμφορά μας χωρίς την αγάπη», αναφωνεί ο άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ.

Όλα του ανθρώπου τα έργα και τα επιτεύγματα αποκτούν αξία μονάχα με την αγάπη. Αλλά η αγάπη είναι διάκριση και η διάκριση είναι τέχνη. Αν δεν ξέρεις την τέχνη της αγάπης, δεν ξέρεις να αγαπάς. Η αγάπη παραβλέπει τις ιδιοτροπίες του αδελφού. Συγχωρεί τα λάθη. Ανέχεται τα ελαττώματα. Υποχωρεί στο πείσμα. Αποφεύγει την κατάκριση. Αγνοεί την ειρωνεία. Διαλύει τις καχυποψίες. Αρνείται τις συκοφαντίες. Δεν επικρίνει και δε διασύρει δημόσια. Σκεπάζει όλες τις ελλείψεις με έναν τρόπο ευγενικό και μεγαλόψυχο.

«Η αγάπη τω πλησίον κακόν ουκ εργάζεται, μακροθυμεί, χρηστεύεται..., ου φησιούται, ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής..., ου λογίζεται το κακόν» βροντοφωνεί ο Παύλος. Η αγάπη, με την απλότητα και την ειλικρίνειά της, δεν ξέρει τι είναι κακό. Είναι αγνή και καθάρια σαν το νερό της κρυστάλλινης λίμνης. Δεν την αναταράσσει κανένα άγριο κύμα κακίας και πονηρίας. Ο άνθρωπος της αγάπης είναι ο πιο μεγάλος νικητής στον πνευματικό αγώνα. Νικάει με το χαμόγελο και την καλοσύνη. Αν, σε άλλες περιπτώσεις, η υποχώρηση είναι ήττα, της αγάπης η υποχώρηση είναι νίκη. «Τη φιλανθρωπία νικήσωμεν», λέγει ο Θεολόγος Γρηγόριος.

Είναι ένδοξα της αγάπης τα τρόπαια. Πανάκριβα της φιλανθρωπίας τα στεφάνια. Άλλωστε, μην ξεχνάμε, ότι, κάθε μεγάλη αγάπη είναι σταυρωμένη αγάπη. Περνάει, με διάκριση, όλα τα σκαλοπάτια του Γολγοθά. Πονάει όπως Εκείνος πόνεσε επάνω στον σταυρό. Κάθε προσφορά είναι θυσία και κάθε θυσία έχει την αξία της. «Και ος εάν ποτίσει ένα των μικρών τούτων ποτήριον ψυχρού μόνον εις όνομα μαθητού, αμήν λέγω υμίν, ου μη απολέσει τον μισθόν αυτού» λέγει ο Κύριος.

Η αγάπη συμπεριφέρεται με διάκριση και καλοσύνη και στονπεινασμένο και στον διψασμένο και στον ξένο και στον περιφρονημένο και στον φυλακισμένο και «εις πάσαν ψυχήν καταπονουμένην». Και οι φυλακισμένοι είναι αδελφοί μας. Γι' αυτό παραγγέλλει ο Άγιος Παύλος: «Μιμνήσκεσθε των δεσμών ως συνδεδεμένοι». Να νιώθουμε δική μας τη φυλάκισή τους. Το ίδιο και για το πένθος του αδελ-

Διαβάσαμε κάπου:

«Ο άνθρωπος πολλές φορές φτάνει σε δύσκολες καταστάσεις και έχει ανάγκη ακόμα και ένα καλό λόγο. Μην το αρνείστε.

Όπως δίνουμε σ' ένα φτωχό ελεημοσύνη.

Έτσι και ο καλός λόγος, ελεημοσύνη είναι.

Κι έχει περισσότερο μισθό από Το Θεό. Εμένα κάποτε ένας μοναχός μου είχε πει ένα καλό λόγο για μια αρρώστια που είχα και με βοήθησε, με ανακούφισε.»

Άγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης

Περιεχόμενα τεύχους:

Η αγάπη έχει φως και μεταδίδει φως	1
Τα παθήματα δρόμος	2
Άγιος Νεκτάριος «Ο δρόμος της ευτυχίας»	2
Όποιος αγαπά δεν έχει ποτέ μοναξιά!	3
Από το βίο του Αγίου Αντωνίου	3
Οι παρακλητικοί κανόνες της Θεοτόκου	4
Η Μεταμόρφωση Του Κυρίου	4
«Πάτερ ημών»	5
Για να φτάσουμε στην αγάπη του Θεού	5
Το κουκούλι της πεταλούδας	6
Ο Λόγος του Κολοκοτρώνη προς τους νέους στην Πνύκα	6

Τα παθήματα δρόμος

Δεν αμφιβάλλω καθόλου γι' αυτό. Υπάρχουν περιπτώσεις, που ο Θεός επιτρέπει να σου έρθει κάτι, για το οποίο λες: «Θεέ μου, μας έρχονταν όλα, αλλά αυτό να έλειπε». Και αυτό μπορεί να είναι ένα ατύχημα, μια συμφορά, μια αδικία, μια καταστροφή! Ή, μπορεί να είναι κάτι εντελώς μέσα στην ψυχή σου, που κανένας δεν το παίρνει είδηση, αλλά, για σένα, είναι το χειρότερο που θα μπορούσε να υπάρχει μέσα σου. Όπως είπα, φθάνει κανείς μέχρι του σημείου να πει ενώπιον του Θεού: «Όλα τα άλλα, Θεέ μου, κι αν έρχονταν, καλώς τα να έρχονταν, αλλά αυτό να μην ερχόταν, Θεέ μου». Όχι, απλώς, λέει κανείς ότι είναι βαρύ, αλλά δε θα ήθελε καν να έρθει. Όμως, αν τελικά κανείς πει «να 'ναι ευλογημένο, Θεέ μου» και παραδοθεί στον Θεό, βλέπει μετά ότι το καλό που βγήκε από αυτό και συντελέστηκε μέσα του, όχι απλώς είναι μεγάλο καλό, σπουδαίο καλό, αποκάλυψη πραγ-

ματική στην ψυχή, αλλά δε θα έβγαινε αυτό το μεγάλο καλό, αν δε συνέβη εκείνο το οποίο δεν το ήθελε κανείς με τίποτε να έρθει, και για το οποίο έλεγε: «Όλα τα άλλα ας έρχονταν, Θεέ μου, αλλά αυτό να μην ερχόταν». Βλέπει, μάλιστα, κανείς το καλό έτσι, σαν να το ψηλαφά. Οπότε, πίσω από αυτό που του συνέβη, βλέπει την αγάπη του Θεού που δεν τον λυπήθηκε. Και είναι πολύ σημαντικό να νιώσεις τι σημαίνει ότι δε σε λυπήθηκε ο Θεός. Διότι ο Θεός, καθώς ξέρει ότι τελικά θα πεις «να 'ναι ευλογημένο, Θεέ μου», δε σε λυπάται και επιτρέπει να σου βλιστείς για τα καλά, να πληγωθείς, να πονέσεις, να ματώσεις. Μερικές φορές μοιάζει σαν να πάει κανείς να τρελαθεί. Και τότε βλέπεις την απέραντη, την ανεξιχνίαστη αγάπη του Θεού, την οποία δεν μπορείς να τη μετρήσεις, αλλά μόνο τη νιώθεις, τη ζεις. Και η ψυχή ακόμη περισσότερο ωφελείται, καθώς, όχι μόνο «διήλθε δια πυρός και ύδατος» (Ψαλμ. 65,

12), όπως λέει ο ψαλμωδός, όχι μόνο πόνεσε, μάτωσε και βλέπει ότι βγήκε καλό, αλλά, κυρίως, καθώς μυείται έτσι στην αγάπη του Θεού, στην όλη συγκατάβαση του Θεού, μυείται σε όλο το μυστήριο, ότι, δηλαδή, σε ανέλαβε ο Θεός, σε πήρε από το χέρι ο Θεός και είσαι πια του Θεού. Δεν μπορούμε να το καταλάβουμε. Είναι κάτι που το κάνει ο Θεός. Το θέμα δεν είναι ότι εσύ έκανες κάτι, έφθασες κάπου και τώρα είσαι σπουδαίος και επομένως με το σπαθί σου γίνεσαι του Θεού. Το θαυμαστό είναι ότι ο Θεός, εκεί που δεν το περίμενες και δεν το καταλάβαινες, έκανε την οικονομία Του, έκανε τη συγκατάβασή Του και δε σε λυπήθηκε, αλλά άφησε να πονέσεις και να πάθεις κάτι που είναι χειρότερο από έναν πόνο, ακριβώς για να σε ελεήσει. Να, κάπως έτσι είναι τα πράγματα, αδελφοί μου.

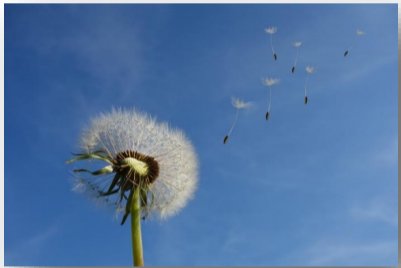
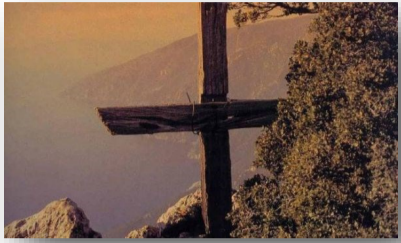
π. Συμεών Κραγιόπουλος

Άγιος Νεκτάριος «Ο δρόμος της ευτυχίας»

Τίποτα δεν είναι μεγαλύτερο από την καθαρή καρδιά, γιατί μια τέτοια καρδιά γίνεται θρόνος του Θεού. Και τι είναι ενδοξότερο από το θρόνο του Θεού; Ασφαλώς τίποτα. Λέει ο Θεός γι' αυτούς που έχουν καθαρή καρδιά: «Θα κατοικήσω ανάμεσά τους και θα πορεύομαι μαζί τους. Θα είμαι Θεός τους, κι αυτοί θα είναι λαός μου». (Β' Κορ. 6, 16). Ποιοι λοιπόν είναι ευτυχέστεροι απ' αυτούς τους ανθρώπους; Και από ποιο αγαθό μπορεί να μείνουν στερημένοι; Δεν βρίσκονται όλα τ' αγαθά και τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος στις μακάριες ψυχές τους; Τι περισσότερο χρειάζονται; Τίποτα, σ' αλήθεια, τίποτα! Γιατί έχουν στην καρδιά τους το μεγαλύτερο αγαθό: τον ίδιο το Θεό! Πόσο πλανιούνται οι άνθρωποι που αναζητούν την ευτυχία μακριά από τον εαυτό τους, στις ξένες χώρες και στα ταξίδια, στον πλούτο και στη δόξα, στις μεγάλες περιουσίες και στις απολαύσεις, στις ηδονές και σ' όλες τις χλιδές και ματαιότητες, που κατάληξή τους έχουν

την πίκρα! Η ανέγερση του πύργου της ευτυχίας έξω από την καρδιά μας, μοιάζει με οικοδόμηση κτιρίου σε έδαφος που σαλεύεται από συνεχείς σεισμούς. Σύντομα ένα τέτοιο οικοδόμημα θα σωριαστεί στη γη... Αδελφοί μου! Η ευτυχία βρίσκεται μέσα στον ίδιο σας τον εαυτό, και μακάριος είναι ο άνθρωπος που το κατάλαβε αυτό. Εξετάστε την καρδιά σας και δείτε την πνευματική της κατάσταση. Μήπως έχασε την παρρησία της προς το Θεό; Μήπως η συνείδηση διαμαρτύρεται για παράβαση των εντολών Του; Μήπως σας κατηγορεί για αδικίες, για ψέματα, για παραμέληση των καθηκόντων προς το Θεό και τον πλησίον; Ερευνήστε μήπως κακίες και πάθη γέμισαν την καρδιά σας, μήπως γλίστρησε αυτή σε δρόμους στραβούς και δύσβατους.... Δυστυχώς, εκείνος που παραμέλησε την καρδιά του, στερήθηκε όλα τ' αγαθά κι έπεσε σε πλήθος κακών. Έδιωξε τη χαρά και γέμισε με πίκρα, θλίψη και στενοχώρια. Έδιωξε την ειρήνη και αποκτήσε άγχος, ταραχή και τρόμο. Έδιωξε την αγάπη και δέχτηκε το μίσος. Έδιωξε, τέλος, όλα τα χαρί-

σματα και τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος, που δέχτηκε με το βάπτισμα, και οικειώθηκε όλες τις κακίες εκείνες, που κάνουν τον άνθρωπο ελεεινό και τρισάθλιο. Αδελφοί μου! Ο Πολυέλεος Θεός θέλει την ευτυχία όλων μας και σ' αυτή και στην άλλη ζωή. Γι' αυτό ίδρυσε την αγία Του Εκκλησία. Για να μας καθαρίζει αυτή από την αμαρτία, να μας αγιάζει, να μας συμφιλιώνει μαζί Του, να μας χαρίζει τις ευλογίες του ουρανού. Η Εκκλησία έχει ανοιχτή την αγκαλιά της, για να μας υποδεχθεί. Ας τρέξουμε γρήγορα όσοι έχουμε βαριά τη συνείδηση. Ας τρέξουμε και η Εκκλησία είναι έτοιμη να σηκώσει το βαρύ φορτίο μας, να μας χαρίσει την παρρησία προς το Θεό, να γεμίσει την καρδιά μας με ευτυχία και μακαριότητα...

«Καλοκαιρινή Συντροφιά»
κάνε κλικ στην φωτογραφία

Όποιος αγαπά δεν έχει ποτέ μοναξιά!

Όποιος είναι αληθινά ταπεινός δεν έχει κανένα φόβο. Αυτός που αγαπά το Θεό και το συνάνθρωπο και όταν είναι μόνος δεν είναι μόνος.

Ο ταπεινός έχει ασφάλεια, αφοβία, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, πραότητα, αγαθότητα, εγκράτεια, ελευθερία, χάρη.

Ένας γνήσιος χριστιανός που αγαπά, προσφέρεται, θυσιάζεται, ζει για τους άλλους, δεν μπορεί να μην είναι ταπεινός.

Ο αληθινά ταπεινός χαιρέται περισσότερο να δίνει παρά να παίρνει. Δεν έχει απαιτήσεις από τους άλλους. Τους υπομένει, τους αποδέχεται, τους καλοδέχεται, προσεύχεται γι' αυτούς.

Έτσι δεν στενοχωριέται. Στενοχωρούμεθα με τους άλλους γιατί έχουμε πολλές απαιτήσεις από αυτούς.

Είμαστε αρκετά αυστηροί μαζί τους, ενώ με τον εαυτό μας είμαστε αρκετά επιεικείς.

Θέλουμε μόνο να μας προσέχουν, να μας ακούν, να μας αγαπούν.

Είμαστε φειδωλοί στην προσοχή, στην ακοή, στην αγάπη απέναντι των άλλων.

Αποζητάμε την εκτίμηση, τον έπαινο, το πλήρες ενδιαφέρον των άλλων. Εμείς όμως είμαστε τσιγγούνηδες σε προσφορά.

Στεναχωριούνται εύκολα οι άνθρωποι, αποθαρρύνονται, απογοητεύονται, θλίβονται και μελαγχολούν, γιατί η πίστη τους δεν είναι θερμή, η εμπιστοσύνη τους στο Θεό είναι χαλαρή κι η ελπίδα τους απομακρυσμένη.

Ο πιστός έχει πληροφορία βεβαιότητας, ενισχύσεως, εμπιστοσύνης και ελπίδος. Δεν σημαίνει ότι δεν έχει προβλήματα, αλλά τα προβλήματα τα αντιμετωπίζει ελπιδοφόρα.

Η ελπίδα στον Παντοδύναμο και πανταχού παρόντα Θεό χαρίζει στον πιστό ειρήνη, γαλήνη, ηρεμία, παρηγορία, έλεος.

Γέροντες και γερόντισσες παλαιότερων εποχών με μεγαλύτερα και περισσότερα προβλήματα οπωσδήποτε, έκαναν με νόημα το σταυρό τους, καρτερούσαν φιλότιμα, υπόμεναν επίμονα και το «πρώτα ὁ Θεός» ή «ἔχει ὁ Θεός» ή «δόξα τῷ Θεῷ» δεν ήταν διόλου σχήμα λόγου.

Οι σημερινοί φουσκωμένοι από έπαρση άνθρωποι θεωρούν μεγάλη ντροπή να σταυροκοπηθούν ή να επικαλεσθούν το Θεό και πιστεύουν πως η ευφυΐα

τους, ή πολυγλωσσία τους, ή πολυπραγμοσύνη τους θα λύσει όλα τους τα προβλήματα.

Να που όμως δεν τα λύνουν και είναι γεμάτες οι τσέπες τους αγχολυτικά, αναλγητικά, καταπραυντικά, αντικαταθλιπτικά και υπνωτικά.

Όσοι δὲ πίστεψαν στη θεοποιημένη λογική τους και στο υπερφίαλο εγώ τους πλανήθηκαν από μία επικίνδυνη αυτάρκεια, ένα μοντέρνο χριστιανισμό μίας φαρμακείας αγιότητας κι έγιναν παίγνια δαιμόνων. Η αγιότητα δεν είναι ποτέ αταπεινωτή, υποκριτική, εγωκεντρική, αφιλάδελφη και απομονωμένη.

Οι Άγιοι δεν πιστεύουν στον εαυτό τους και στα έργα τους αλλά ελπίζουν και επικαλούνται συνεχώς το άπειρο έλεος Του Πανάγαθου Θεού.

Οι Άγιοι παρακινούν κι εμάς τους αμαρτωλούς να συγκινηθούμε και να συνεισθούμε από τα παραδείγματα των μεγάλων αμαρτωλών που μετανόησαν και έγιναν Άγιοι...

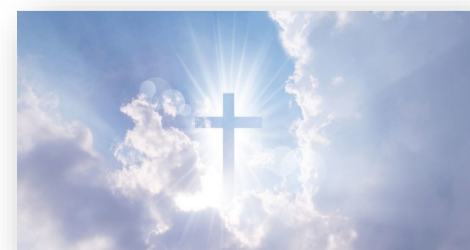

Από το βίο του Αγίου Αντωνίου του μεγάλου «Ο μπαλωματής και ο ουρανός»

— Κύριε, φανέρωσε μου, αν μέσα στην πόλη με τους θορύβους της μπορεί να φτάσει ο πιστός τα μέτρα τα πνευματικά που κατακτάει στη βαθιά έρημο ο ασκητής... Δεν είχε ακόμα αποτελειώσει τούτο το αίτημα στον Πανάγαθο και φωνή ακούστηκε να του λέει: — Το Ευαγγέλιο είναι ένα για όλους τους ανθρώπους, Αντώνιε. Κι αν θέλεις να βεβαιωθείς, πως αν κανείς κάνει το θέλημα του Θεού σώζεται και αγιάζεται όπου και να 'ναι, πέρασε, καθώς φεύγεις από την Αλεξάνδρεια, από το μαγαζάκι του μπαλωματή, που είναι άσημο και φτωχικό. Είναι εκεί κάτω στο τελευταίο της πόλης παραδρόμι. — Στο μαγαζάκι του μπαλωματή, Κύριε; Και ποιος μπορεί εκεί να με βοηθήσει, να ρίξει φως στο λογισμό; απάντησε απορημένος ο Αντώνιος. — Θα σου εξηγήσει ο μπαλωματής, ξανάκουσε την ίδια φωνή. — Ο μπαλωματής; Τι ξέρει αυτός ο άνθρωπος από αγώνες και πειρασμούς; Τί γνώρισε ο πτωχός βιοπαλαστής, από της πίστης τις κορυφές κι απ' την αλήθεια; αναρωτήθηκε. Αντίρρηση

όμως δεν μπόρεσε να ορθώσει στη θεία υπόδειξη. Γι αυτό μόλις ξημέρωσε πήρε το δρόμο που έβγαζε από την πόλη. Όπως του είχε υποδείξει ο Θεός, στάθηκε, καθώς συνάντησε το τελευταίο παραδρόμι, και βρήκε το μαγαζάκι του μπαλωματή. Χαρούμενα και σεβαστικά ο απλός άνθρωπος τον υποδέχτηκε και τον ρώτησε: — Σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος, Αββά; Αγράμματος κι άξεστος χωρικός είμαι, μα για το ξένο, όποιος και 'ναι, ο ντόπιος χρήσιμος πάντα είναι. — Ο Κύριος με έχει στείλει να με διδάξεις, είπε ταπεινά ο ασκητής. Πετάχτηκε επάνω απορημένος ο φτωχός βιοπαλαστής. — Εγώ; Τι μπορώ εγώ ο αγράμματος να διδάξω την αγιοσύνη σου; Δεν ξέρω να 'χω κάνει στη ζωή μου τίποτα το καλό και το αξιόλογο, κάτι που να μπορεί να σταθεί ψευγάδιαστο, μπροστά στα μάτια του Θεού. — Πες μου τί κάνεις, πώς περνάς την ημέρα σου; Ξέρει ο Θεός, αλλιώς Εκείνος ζυγίζει και κρίνει τα πράγματα, επέμενε ο Αντώνιος. — Εγώ, Αββά, ποτέ δεν έκανα ποτέ τίποτα το καλό, μονάχα που αγωνίζομαι σύμφωνα με τις άγιες εντολές του Ευαγγελίου. Κι ακόμα προσπαθώ ποτέ να μην ξεχνώ και να μην παραβλέπω τις ελλείψεις και την πνευματική ακαρπία μου. Καθώς λοιπόν δουλεύω ολημερίς σκέπτομαι και λέω στον εαυτό μου: Ταλαίπωρε άνθρωπε, όλοι θα σωθούν και μόνο εσύ άκαρπος μένεις. Εξαιτίας της αμαρτίας σου, το Άγιο Πρόσωπο Του ποτέ δεν θα αξιωθείς να δεις. — Σ' ευχαριστώ Κύριε, είπε υψώνοντας τα δακρυσιμένα μάτια του προς τον ουρανό ο ασκητής. Κι

ενώ ο μπαλωματής στεκόταν απορημένος για τούτο το φέρσιμο, ο ασκητής τον αγκάλιασε στοργικά και τον αποχαιρέτησε λέγοντας: — Σ' ευχαριστώ και σένα, άγιο άνθρωπε. Σ' ευχαριστώ, γιατί με δίδαξες πώς τόσο εύκολα, μονάχα με τον ταπεινό λογισμό, μπορεί ο καθένας να ζει στη χάρη του Παραδείσου. Κι ενώ ο φτωχός μπαλωματής συνέχιζε να κοιτάζει αμήχανα, χωρίς τίποτα απ' όλα αυτά να καταλαβαίνει, ο Αντώνιος πήρε το ραβδί κι ωφελημένος τράβηξε το μονοπάτι που οδηγούσε στη βαθιά έρημο. Βάδιζε με μόνη συντροφιά του ραβδιού του το χτύπημα. Βάδιζε κι η προσευχή του καυτή σαν της έρημης γης τη λάβα υψωνόταν ολόγεια στον ουρανό. Πορευόταν ολημερίς και προσευχητικά αναλογιζόταν το μάθημα που είχε πάρει εκείνη την ημέρα από το φτωχό μπαλωματή. — Η ταπεινοφροσύνη! Αυτό λοιπόν είναι το γρήγορο στρατί για του Παράδεισου την πόρτα, έλεγε με το λογισμό. Η ταπεινοφροσύνη είναι η στολή που ντύθηκε ο Θεός κι ήρθε στη γη σαν άνθρωπος, μονολογούσε ο Αντώνιος κι αγωνιζόταν να συλλάβει το μεγαλείο τούτης της άγιας αρετής

Οι παρακλητικοί κανόνες της Θεοτόκου

Τον Δεκαπενταύγουστο είναι μια περίοδος του Εκκλησιαστικού έτους, κατά την οποία η ορθόδοξη ψυχή στρέφει τα μάτια με βαθιά κατάνυξη προς την Υπεραγία Θεοτόκο. Επί δεκαπέντε ημέρες, πριν από την εορτή της Κοιμήσεως, σημαίνουν οι καμπάνες την ώρα του δειλινού και τα πλήθη των πιστών πάνε να ψάλλουν τον Μικρό και τον Μεγάλο Παρακλητικό Κανόνα. Ανάλογη κατάνυξη έχει βέβαια και η περίοδος των Χαιρετισμών της Παναγίας. Αλλά, ενώ στους Χαιρετισμούς κυριαρχεί ο υμνολογικός τόνος, η θριαμβική δοξολόγηση των απείρων χαρίτων της «Μητρός του Θεού γενομένης», στους Παρακλητικούς Κανόνες του Δεκαπενταυγούστου κυρίαρχος τόνος είναι το πένθος και η οδύνη της βαρυαλγούσης ψυχής του πιστού, που ζητά παράκληση και παρηγοριά από την Παναγία. Οι Παρακλητικοί Κανόνες, ο Μικρός και ο Μέγας, η απλώς η Μικρή και η Μεγάλη Παράκληση - επειδή δια των ύμνων αυτών οι πιστοί παρακαλούν την Παναγία να ακούσει και να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους - ψάλλονται μετά την Ακολουθία των εσπερινών του Δεκαπενταυγούστου, εναλλάξ, δηλαδή, τη μία μέρα ψάλλεται η Μεγάλη και την άλλη η Μικρή. Μόνο κατά έτους εσπερινούς

των Σαββάτων και της Εορτής της Μεταμορφώσεως του Κυρίου δεν ψάλλονται οι Παρακλήσεις και τούτο επειδή το περιεχόμενό τους είναι πένθιμο και ικετευτικό και δεν συμφωνεί προς το χαρμόσυνο ύφος των εορταστικών αυτών ύμνων. Εκτός, όμως, από την περίοδο του Δεκαπενταυγούστου η Μικρή, ιδίως, Παράκληση ψάλλεται συχνά, «εν πάση περιστάσει και θλίψει ψυχής», είτε στους ιερούς Ναούς, είτε και κατ' οίκον, από τους πιστούς, οι οποίοι επιθυμούν να ικετεύσουν δι' αυτής την Θεοτόκο και να επικαλεσθούν την μεσιτεία της. Η δε διάκριση των Παρακλήσεων σε Μικρή και Μεγάλη οφείλεται αποκλειστικώς και μόνον στην έκταση, το μέγεθος των τροπαρίων. Τα τροπάρια, δηλαδή, της Μικρής Παρακλήσεως είναι μικρότερα και συντομότερα από εκείνα της Μεγάλης. Η Μικρή Παράκληση είναι ποίημα κάποιου αγνώστου υμνογράφου, ο οποίος κατ' άλλο μεν ωνομάζονταν Θεοστήρικτος και ήταν Μοναχός, κατ' άλλους δε Θεοφάνης. Όπως φαίνεται, όμως, πρόκειται περί του ιδίου προσώπου, το οποίο έγινε Μοναχός και από Θεοφάνης μετωνομάσθηκε σε Θεοστήρικτο. Η Μεγάλη Παράκληση είναι έργο του Θεοδώρου του Β', του Δουκός, Βασιλέως της Νικαίας, του επονομαζόμενου Λασκάρεως, ο οποίος έζησε περί τα μέσα του 13ου αιώνας και είναι πολύ μεταγενέστερος του Θεοστήρικτου, του Μοναχού. Οι δύο Παρακλήσεις, πλην του Κανόνος, περιλαμβάνουν στην Ακολουθία τους και Ψαλμούς, δεήσεις υπέρ των ζώντων

πιστών, υπέρ των οποίων τελούνται, και Ευαγγελική περικοπή. Το περιεχόμενό τους είναι ικετευτικό, συγκινεί τους πιστούς, διδάσκει και προτρέπει αυτούς να προστρέχουν με θάρρος και εμπιστοσύνη πάντοτε προς την Κυρία Θεοτόκο, τη Μεγάλη Μητέρα τους, για να βρίσκουν παρηγοριά και να λαμβάνουν βοήθεια στις ανάγκες τους. Προς την Κυρία Θεοτόκον ας ψάλλουμε και εμείς, με πίστη και εκ βάθους καρδίας, τις ιερές Παρακλήσεις και, μαζί με τους ιερούς υμνωδούς, ας επαναλαμβάνουμε: «Βλέψον ιλέω όμματί σου και επίσκεψαι την κάκωσιν, ην έχομεν, και δεινών συμφορών και βλάβης και κινδύνων και πειρασμών ημάς λύτρωσαι, αμετρήτω σου ελέει», με την ακράδαντη βεβαιότητα ότι «δεν θα παρίδη την πενιχράν δέησίς μας, τον κλαυθμόν και τα δάκρυα και τους στεναγμούς μας, αλλά θα πληρώση τας αιτήσεις μας», για να δοξάζουμε Αυτήν μετά πόθου πάντοτε.

Η Μεταμόρφωσις Του Κυρίου

Ο Κύριος, λίγο προ του πάθους Του, με ένα εξαιρετικά λαμπρό γεγονός, τη θεία Μεταμόρφωση, απεκάλυψε τη δόξα της Θεότητός Του. Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος περιγράφει τη Μεταμόρφωση του Κυρίου ως εξής: Ύστερα από έξι ημέρες, παίρνει ο Ιησούς τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και τους ανεβάζει σε ένα υψηλό βουνό. Μεταμορφώθηκε ενώπιόν τους και έλαμψε το πρόσωπό Του όπως ο ήλιος, ενώ τα ενδύματά Του έγιναν λευκά όπως το φως. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκαν ο Μωυσής και ο Ηλίας, να συνομιλούν μαζί Του. Τότε, ο Απόστολος Πέτρος, είπε στον Ιησού: «Κύριε, καλό είναι να μείνουμε εδώ. Αν θέλεις, ας κάνουμε εδώ τρεις σκηνές, μία για σένα, μία για τον Μωϋσή και μία για τον Ηλία». Ενώ δε αυτός μιλούσε, ένα σύννεφο φωτεινό τους σκέπασε και μία φωνή από το σύννεφο έλεγε: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο ευαρεστούμαι. Σ' Αυτόν να υπακούετε». Η λέξη μεταμορφώνομαι, ση μαίνει: Παίρνω άλλη μορφή. Ο Ιησούς Χριστός όμως μεταμορφώθηκε, όχι παίρνοντας άλλη μορφή, αλλά αποκαλύπτοντας στους Μαθητές Του ό,τι ήταν, αφού τους άνοιξε τα μάτια και, από πνευματικά τυφλούς, τους κατέστησε βλέποντας. Όπως λέγει ένας ύμνος της εορτής: «Σήμερα ο Χριστός, καθώς έλαμψε στο Όρος Θαβώρ, έδειξε στους τρεις Μαθητές αμυδρά τον χαρακτήρα της Θεότητός Του. Ο ιερός Χρυσόστομος σημειώνει την αιτία για την οποία απεκάλυψε αμυδρά τη δόξα της Θεότητος: Τους έδειξε, λέγει, την αθέατη δόξα της Θεότητος, όχι όση

ήταν στην πραγματικότητα, αλλά όση μπορούσαν να ιδούν οι Μαθητές. Δεν την απεκάλυψε σε όλο το μεγαλείο της, ώστε να μην αποθάνουν βλέποντάς την. Και οι τρεις Ευαγγελιστές, που αναφέρουν το γεγονός της Μεταμορφώσεως, γράφουν ότι το πρόσωπο του Κυρίου έλαμψε όπως ο ήλιος. Αυτό το γράφουν, όπως παρατηρεί ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, όχι για να θεωρήσουμε ως αισθητό το Φως που ακτινοβολούσε ο Χριστός, αλλά για να καταλάβουμε ότι, αυτό που είναι ο φυσικός ήλιος για όσους ζούνε αισθητά και βλέπουν με τα αισθητά μάτια, αυτό είναι ο Χριστός για όσους ζούνε πνευματικά και βλέπουν δια του Αγίου Πνεύματος. Παρατηρεί ακόμη ο μέγας αυτός Θεολόγος του Θαβωρίου Φωτός ότι η Μεταμόρφωση του Χριστού έλαβε χώρα την ώρα που ο Κύριος προσευχόταν. Αυτό έγινε για να καταλάβουμε ότι πρόξενος της μακαρίας εκείνης θέας είναι η προσευχή, και ότι, πλησιάζοντας τον Θεό διά της προσευχής, αξιωνόμαστε να δούμε τη λαμπρότητα του ακτίστου Φωτός. Ο Χριστός, προσευχόμενος στο Όρος Θαβώρ, υποδεικνύει πώς θα έλθει στους Αγίους η λαμπρότητα του Θεού. Η Μεταμόρφωση του Κυρίου έγινε έξι ημέρες ύστερα από τη διδασκαλία του Χριστού για τη δόξα του Πατρός Του και την έλευση της Βασιλείας του Θεού. Είχε ειπεί ο Χριστός: Υπάρχουν μερικοί από αυτούς που βρίσκονται εδώ, οι οποίοι δε θα αποθάνουν, μέχρις ότου να ιδούν τη Βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη. Ο λόγος αυτός αφορούσε τους τρεις Μαθητές, που ο Κύριος πήρε μαζί Του στο Θαβώρ, οι οποίοι, βλέποντας τον μεταμορφωθέντα Χριστό, είδαν στην πραγματικότητα τη Βασιλεία του Θεού. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς λέγει ότι, καθώς είναι παντού ο Βασιλεύς Χριστός, έτσι είναι παντού και η Βασιλεία Του. Ωστε, το να

έρχεται η Βασιλεία Του δε σημαίνει ότι φθάνει από αλλού, αλλά ότι φανερώνεται με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Αυτή δε η δύναμη δε δίδεται σε οποιονδήποτε, αλλά μόνο σε όσους βρίσκονται μαζί με τον Κύριο και στηρίζονται δυνατά στην πίστη προς Αυτόν. Καθώς εορτάζουμε την αγία εορτή της Μεταμορφώσεως, η Εκκλησία μάς προσκαλεί: «Ελάτε να ανεβούμε νοητά, διά της πρα

κτικής αρετής, στο Όρος το άγιο. Ας σταθούμε επάνω σ' αυτό, ωσάν να είμαστε στην πόλη του ζώντος Θεού και ας ιδούμε με τη νοερή όραση, τη μία Τριαδική Θεότητα, η οποία απαστράπτει στον Μονογενή Υιό του Θεού. Ας ανεβούμε στο όρος του Κυρίου, για να ιδούμε τη δόξα της Μεταμορφώσεώς Του». Και ο μέγας ησυχαστής Γρηγόριος μάς προτρέπει, αφού κατανοήσουμε το μυστήριο της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, να βαδίσουμε προς τη λάμψη του θείου Φωτός. Αφού αγαπήσουμε το κάλλος της αναλλοίωτης θείας δόξης, να καθαρίσουμε τη διάνοια από τους γήινους μολυσμούς, περιφρονώντας τις πρόσκαιρες ηδονές που προξενούν την αιώνια οδύνη. Κατά τη στιγμή της Μεταμορφώσεως του Κυρίου, ο Πατήρ μάς προέτρεψε να υπακούμε και να πειθαρχούμε στα λόγια του αγαπητού Του Υιού. Έτσι, θα κάνουμε τους εαυτούς μας άξιους κοινωνούς του ακτίστου Φωτός της Μεταμορφώσεως και μετόχους της ουρανίου Βασιλείας.

Γρηγόριος Ιερομόναχος

«Πάτερ ημών»

Η προσευχή, που είναι πολύτιμη κληρονομιά όλων των χριστιανών, αποτελεί την κύρια ασχολία των αγίων ερημιτών. Αυτή είναι η τροφή τους, αυτή είναι το βιβλίο τους, αυτή είναι η επιστήμη τους, αυτή είναι η ζωή τους.

Ο μεγάλος ερημίτης άγιος Ιωάννης, ο Πρόδρομος του Κυρίου, ήταν εργάτης της προσευχής, αλλά ήταν και δάσκαλός της. Αυτή τη μεγάλη επιστήμη, που ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό, τη δίδασκε ο τίμιος Πρόδρομος στους μαθητές του, όπως αναφέρει το Ευαγγέλιο.

Οι μαθητές του Κυρίου επιθυμούσαν να διδαχθούν από τον ίδιο τον Διδάσκαλό τους πώς να προσεύχονται. Βάσιμη και δίκαιη επιθυμία! Της αληθινής προσευχής, αληθινός διδάσκαλος είναι μόνο ο Θεός. Οι άνθρωποι-διδάσκαλοι, ακόμα και οι άγιοι, δίνουν μόνο τις βασικές γνώσεις για την προσευχή και υποδεικνύουν τη σωστή διάθεση με την οποία γίνεται δυνατή η οικείωση της μακάριος διδαχής για την προσευχή. Το ίδιο το Άγιο Πνεύμα είναι που διδάσκει την προσευχή, με τη χορήγηση σκέψεων και αισθημάτων υπερφυσικών, πνευματικών.

Ο Κύριος, λοιπόν, ικανοποίησε το αίτημα, το σοφό και απολύτως αναγκαίο για την καλλιέργεια και τη σωτηρία της ψυχής, των μαθητών Του. Τους παρέδωσε μια προσευχή, την οποία μόνο ο

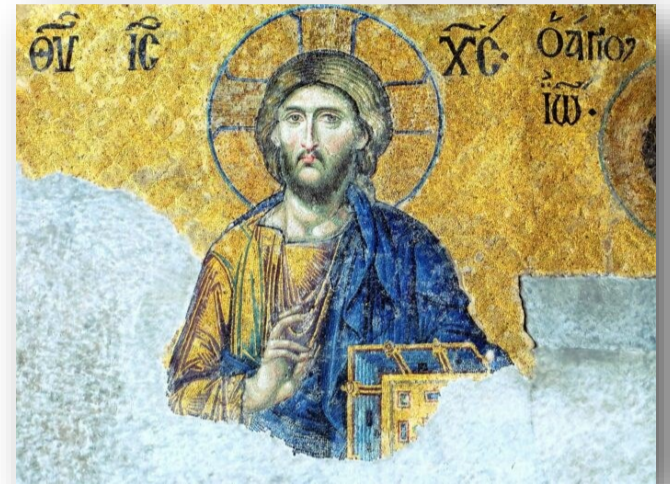
Θεός μπορούσε να παραδώσει. Αυτό θα αποδειχθεί, στη συνέχεια, με την ερμηνεία αυτής της προσευχής, που, για να διακρίνεται από τις προσευχές των αγίων ανθρώπων, ονομάστηκε Κυριακή Προσευχή.

Η Κυριακή Προσευχή αρχίζει με την επίκληση «Πάτερ ημών». Ποιος από τους αγίους ανθρώπους που συνέταξαν προσευχές, θα επέτρεπε στον εαυτό του και στους αδελφούς του, τους αμαρτωλούς, τους πεσμένους, τους αιχμαλώτους του διαβόλου και του αιώνιου θανάτου, να αποκαλέσουν τον Θεό «Πατέρα»; Προφανώς, κανείς! Μόνο ο Ίδιος ο Θεός μπορούσε να το επιτρέψει. Και το επέτρεψε. Πώς; Ο Υιός του Θεού, με το να γίνει άνθρωπος, έκανε τους ανθρώπους υιούς του Θεού και αδελφούς δικούς Του. Ο Ίδιος απευθύνεται δικαιοματικά στον ομοούσιό Του Θεό Πατέρα, λέγοντάς Του: «Πάτερ ημών». Χαρίζει, λοιπόν, και σ' εμάς το ευεργετικό δικαίωμα να πλησιάζουμε τον Θεό ως πατέρα και ν' αρχίζουμε την προσευχή μας σ' Αυτόν με τη θαυμαστή, την υπέροχη επίκληση, που κανένας άνθρωπος δε θ' αποτολούσε να τη βάλει με τον νου του: «Πάτερ ημών».

Η αρχή της Κυριακής Προσευχής είναι δώρο του Κυρίου, δώρο ανεκτίμητης αξίας, δώρο του Λυτρωτή στους λυτρωμένους, του Σωτήρα στους σωσμένους. Τα αιτήματα που περιέχονται στην Κυριακή Προσευχή αναφέρονται στις πνευματικές δωρεές που έλαβε η ανθρωπότητα με τη λύτρωση.

Ούτε μια λέξη δεν υπάρχει σ' αυτή την προσευχή για τις σωματικές, τις επίγειες, τις πρόσκαιρες ανάγκες του ανθρώπου. Εκείνος που μας πρόσταξε να ζητάμε μόνο τη βασιλεία του Θεού και την επικράτηση του θελήματός Του, Εκείνος που υποσχέθηκε ότι όλα τα αναγκαία, για την πρόσκαιρη ζωή, θα τα δώσει σ' όσους ζητούν αυτή τη βασιλεία, παραδίδει προσευχή σύμφωνη με την προσταγή και την υπόσχεσή Του.

Αγίου Ιγνατίου Μπριαντανίνωφ Ασκητικές Ομιλίες Β΄

Για να φτάσουμε στην αγάπη του Θεού

Για να φτάσουμε στην αγάπη Του Θεού, πρέπει να τηρούμε όλα όσα παρήγγειλε ο Κύριος στο Ευαγγέλιο. Πρέπει να συμπάσχει η καρδιά μας και όχι μόνο τον άνθρωπο να αγαπούμε, αλλά να συμπονούμε και κάθε πλάσμα, κάθε κτίσμα Του Θεού. Να, ένα πράσινο φύλλο στο δέντρο, κι εσύ το έκοψες χωρίς λόγο. Αν και δεν είναι αμαρτία, όμως, πώς να το πω, προκαλεί τον οίκτο· η καρδιά που έμαθε να αγαπά λυπάται και το φύλλο, και όλη την κτίση. Και ο άνθρωπος είναι μεγάλο δημιούργημα. Αν βλέπεις ότι παραπλανήθηκε και θα καταστραφεί, προσευχήσου γι' αυτόν και κλάψε, αν μπορείς, αλλιώς, στέναξε τουλάχιστον γι' αυτόν ενώπιον του Θεού. Και την ψυχή που ζει έτσι την αγαπά ο Κύριος, γιατί έγινε όμοια με Αυτόν. Έτσι προσευχόταν ο όσιος Παΐσιος ο Μέγας, για να συγχωρήσει ο Κύριος τον μαθητή του, που αρνήθηκε τον Χριστό και παντρεύτηκε μια Εβραία. Αυτή του η προσευχή ευχαρίστησε τόσο πολύ τον Κύριο, ώστε ο Ίδιος θέλησε να παρηγορήσει τον δούλο Του και εμφανίστηκε σε αυτόν και Του είπε: «Παΐσιε, γιατί προσεύχεσαι γι' αυτόν που με απάρθηκε;» Αλλά ο Παΐσιος απάντησε: «Κύριε, Εσύ, ως ελεήμων, συγχώρεσέ τον». Τότε λέει ο Κύριος: «Παΐσιε, έγινες όμοιος μ' Εμένα στην αγάπη». Τόσο ευπρόσδεκτη είναι στον

Κύριο η προσευχή για τους εχθρούς. Εγώ ο ίδιος είμαι μεγάλος αμαρτωλός, αλλά γράφω για την ευσπλαχνία του Θεού, που τη γνώρισε η ψυχή μου με το Άγιο Πνεύμα. Η ψυχή δεν μπορεί να έχει ειρήνη, αν δεν προσεύχεται για τους εχθρούς. Η ψυχή που διδάχθηκε από τη χάρη Του Θεού να προσεύχεται, αγαπά και λυπάται όλη τη δημιουργία, και προπαντός τον άνθρωπο, για τον οποίο (ο Κύριος) έπαθε επάνω στον σταυρό και πονούσε βαθιά για όλους μας. Ο Ελεήμων Κύριος με δίδαξε με τη χάρη Του να αγαπώ τους εχθρούς. Χωρίς τη χάρη Του Θεού δεν μπορούμε να αγαπούμε τους εχθρούς. Το Άγιο Πνεύμα, όμως, εμπνέει αγάπη, και τότε η ψυχή λυπάται ακόμη και τους δαίμονες, γιατί εξέπεσαν από το αγαθό και έχασαν την ταπείνωση και την αγάπη για τον Θεό. Σας ικετεύω, δοκιμάστε. Αν κάποιος σας προσβάλει ή σας ατιμάσει ή σας πάρει κάτι από τα υπάρχοντά σας ή και αν καταδιώκει την Εκκλησία, ακόμη, προσευχηθείτε στον Κύριο λέγοντας: «Κύριε, όλοι είμαστε πλάσματά Σου. Λυπήσου τους πλανημένους δούλους Σου και κάλεσέ τους σε μετάνοια». Και τότε θα έχεις αισθητά τη χάρη στην ψυχή σου. Στην αρχή βίαζε την καρδιά σου να αγαπά τους εχθρούς, και ο Κύριος, βλέποντας την αγαθή σου προαίρεση, θα σου δώσει κάθε βοήθεια. Η ίδια η πείρα σου θα σε πείσει γι' αυτό. Όποιος όμως σκέφτεται το κακό για τους εχθρούς του, σημαίνει πως δεν έχει την αγάπη του Θεού και δεν γνώρισε ακόμα τον Θεό. Σημαίνει μάλλον πως κάποιο πονηρό πνεύμα εισήλθε στην καρδιά και της φέρνει κακούς λογισμούς, γιατί, κατά τα λόγια του Κυρίου, από την καρδιά εξέρχονται αγαθοί ή πονηροί διαλογισμοί. Αν προσευχηθείς για τους εχθρούς σου, τότε θα έρθει η ειρήνη σ' εσένα. Και όταν αγαπάς τους εχθρούς σου, γνώριζε πως είναι μεγάλη η χάρη που ζει μέσα σου· δε λέω, βέβαια, πως είναι τέλεια, αλλά είναι αρκετή για τη σω-

τηρία. Ο καλός άνθρωπος σκέφτεται: Όποιος παρεκκλίνει από την αλήθεια, χάνεται, και γι' αυτό τον λόγο είναι αξιολύπητος. Όποιος διδάχτηκε την αγάπη από το Άγιο Πνεύμα, πενθεί όλη του τη ζωή για τους ανθρώπους που δε βρήκαν την οδό της σωτηρίας, και χύνει πολλά δάκρυα για τον λαό, και η χάρη του Θεού τού δίνει τη δύναμη να αγαπά τους εχθρούς. Αν δεν έχεις αγάπη, τουλάχιστον, μην τους διαβάλλεις και μην τους καταριέσαι· και τότε καλύτερο θα είναι. Αν, όμως, κάποιος καταριέται και βρίζει, είναι φανερό ότι μέσα του ζει πονηρό πνεύμα, και αν δεν μετανοήσει, τότε, μετά τον θάνατό του θα πορευθεί εκεί όπου διαμένουν τα πονηρά πνεύματα. Είθε να γλιτώσει ο Κύριος κάθε ψυχή από τέτοια συμφορά. Κατάλαβέ το. Είναι τόσο απλό. Είναι αξιολύπητοι οι άνθρωποι που δε γνωρίζουν τον Θεό και εναντιώνονται προς Αυτόν· η καρδιά πονάει γι' αυτούς και τρέχουν δάκρυα από τα μάτια. Σ' εμάς είναι φανερά και ο Παράδεισος και η κόλαση· το γνωρίσαμε αυτό δια του υ Αγίου Πνεύματος. Να και ο Κύριος είπε «η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστί» (Λουκ. ιζ' 21). Λοιπόν, από εδώ ακόμη αρχίζει η αιώνια ζωή και η αιώνια κόλαση.

Αγίου Σιλουανού

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος
Νεότητας και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezas@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα
Νέων και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

**«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
 και η καθημερινότητά μας»**

www.pantonios.gr

[κάνε κλικ στον σύνδεσμο](#)

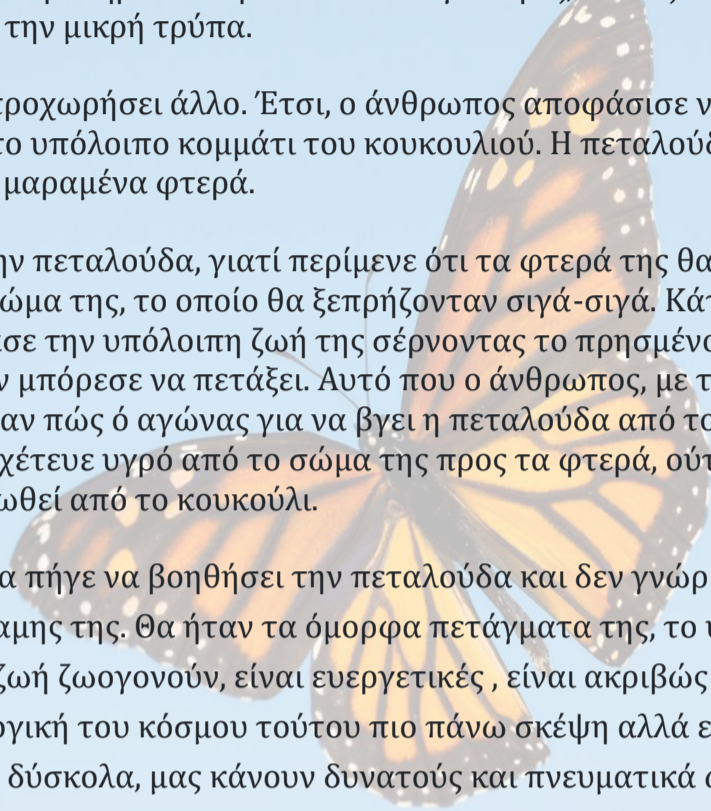
Το κουκούλι της πεταλούδας

Κάποιος, κάποτε, βρήκε το κουκούλι μιας πεταλούδας. Μια μέρα, παρουσιάστηκε ένα μικρό άνοιγμα στο κουκούλι. Ο άνθρωπος κάθισε και παρατηρούσε την πεταλούδα για ώρες, καθώς εκείνη αγωνιζόταν να περάσει το σώμα της μέσα από την μικρή τρύπα.

Κάποια στιγμή φάνηκε ανήμπορη να προχωρήσει άλλο. Έτσι, ο άνθρωπος αποφάσισε να βοηθήσει την πεταλούδα. Με ένα ψαλίδι έκοψε το υπόλοιπο κομμάτι του κουκουλιού. Η πεταλούδα πρόβαλε εύκολα, αλλά είχε πρησμένο σώμα και μαραμένα φτερά.

Ο άνθρωπος συνέχισε να παρατηρεί την πεταλούδα, γιατί περίμενε ότι τα φτερά της θα μεγάλωναν και θα άπλωναν για να στηρίξουν το σώμα της, το οποίο θα ξεπρήζονταν σιγά-σιγά. Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε. Αντίθετα, η πεταλούδα πέρασε την υπόλοιπη ζωή της σέρνοντας το πρησμένο της σώμα και έχοντας μαραμένα φτερά. Ποτέ δεν μπόρεσε να πετάξει. Αυτό που ο άνθρωπος, με την καλοσύνη και την βιασύνη του, δεν κατάλαβε, ήταν πώς ο αγώνας για να βγει η πεταλούδα από το άνοιγμα, ήταν ο τρόπος με τον οποίο ο Θεός διοχέτευε υγρό από το σώμα της προς τα φτερά, ούτως ώστε να είναι έτοιμη να πετάξει, μόλις ελευθερωθεί από το κουκούλι.

Ο άνδρας της ιστορίας μας από άγνοια πήγε να βοηθήσει την πεταλούδα και δεν γνώριζε πώς οι δυσκολίες της θα ήταν η πηγή της δύναμης της. Θα ήταν τα όμορφα πετάγματα της, το υγιές μέλλον της. Ξέχασε πώς οι δυσκολίες στη ζωή ζωογονούν, είναι ευεργετικές, είναι ακριβώς αυτές που έχουμε ανάγκη. Ίσως προκαλεί τη λογική του κόσμου τούτου πιο πάνω σκέψη αλλά είναι αλήθεια πως ο πόνος, οι αντιξοότητες, τα δύσκολα, μας κάνουν δυνατούς και πνευματικά ώριμους.

Ο Λόγος του Κολοκοτρώνη προς τους νέους στην Πνύκα

Ο Γέροντας Κολοκοτρώνης μία μέρα επισκέφτηκε ένα Γυμνάσιο και παρακολούθησε το μάθημα του γυμνασιάρχη Γενναδίου, ο οποίος ανέλυε ένα απόσπασμα δημηγορίας από την ιστορία του Θουκυδίδη. Τόσο πολύ ενθουσιάστηκε που θέλησε να μιλήσει κι ο ίδιος στους νέους για την Πατρίδα. Έτσι, παρακάλεσε τον γυμνασιάρχη να συγκεντρώσει όλους τους μαθητές έξω από την πόλη, στην Πνύκα προκειμένου να εκφωνήσει λόγο προς τους νέους. Ήταν 7 Οκτωβρίου 1838.

Παιδιά μου!

...Είς τόν τόπον, τόν όποιον κατοικοῦμε, εκατοικοῦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἡμεῖς καταγόμεθα καὶ ἐλάβαμε τὸ ὄνομα τοῦτο. Αὐτοὶ διέφεραν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὴν θρησκείαν, διότι ἐπροσκυνοῦσαν τὲς πέτρες καὶ τὰ ξύλα. Ἀφοῦ ὕστερα ἦλθε στὸν κόσμον ὁ Χριστός, οἱ λαοὶ ὅλοι ἐπίστευσαν εἰς τὸ Εὐαγγέλιό του, καὶ ἔπαυσαν νὰ λατρεύουν τὰ εἰδῶλα. Δὲν ἐπῆρε μαζί του οὔτε σοφοὺς οὔτε προκομμένους, ἀλλ' ἀπλοὺς ἀνθρώπους, χωρικοὺς καὶ ψαράδες, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔμαθαν ὅλες τὲς γλῶσσες τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι, μολονότι ὅπου καὶ ἂν ἔβρισκαν ἐναντιότητες καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ τύραννοι τοὺς κατέτρεχαν, δὲν ἠμπόρεσε κανένας νὰ τοὺς κάμη τίποτα. Αὐτοὶ ἐστερέωσαν τὴν πίστιν...

Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ κάμωμε τὴν Ἐπανάσταση, δὲν ἐσυλλογισθῆκαμε οὔτε πόσοι εἴμεθα, οὔτε πὼς δὲν ἔχομε ἄρματα, οὔτε ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἐβαστοῦσαν τὰ κάστρα καὶ τὰς πόλεις, οὔτε κανένας φρόνιμος μᾶς εἶπε «ποῦ πᾶτε ἐδῶ νὰ πολεμήσετε μὲ σιταροκάραβα βατσέλα», ἀλλὰ ὡς μία βροχὴ ἔπεσε εἰς ὅλους μας ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐλευθερίας μας, καὶ ὅλοι, καὶ ὁ κλῆρος μας καὶ οἱ

προεστοὶ καὶ οἱ καπεταναῖοι καὶ οἱ πεπαιδευμένοι καὶ οἱ ἔμποροι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅλοι ἐσυμφωνήσαμε εἰς αὐτὸ τὸ σκοπὸ καὶ ἐκάμαμε τὴν Ἐπανάσταση...

Πρέπει νὰ φυλάξετε τὴν πίστη σας καὶ νὰ τὴν στερεώσετε, διότι, ὅταν ἐπιάσαμε τὰ ἄρματα, εἶπαμε πρῶτα ὑπὲρ πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ πατρίδος. Ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἔχουν καὶ φυλάττουν μία θρησκεία...

Νὰ μὴν ἔχετε πολυτέλεια, νὰ μὴν πηγαίνετε εἰς τοὺς καφενέδες καὶ τὰ μπιλιάρδα. Νὰ δοθεῖτε εἰς τὰς σπουδὰς σας καὶ καλύτερα νὰ κοπιᾶσετε ὀλίγον, δύο καὶ τρεῖς χρόνους καὶ νὰ ζήσετε ἐλεύθεροι εἰς τὸ ἐπίλοιπο τῆς ζωῆς σας, παρὰ νὰ περάσετε τέσσαρους - πέντε χρόνους τῆ νεότητά σας, καὶ νὰ μείνετε ἀγράμματοι. Νὰ σκλαβωθεῖτε εἰς τὰ γράμματά σας. Νὰ ἀκούετε τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων καὶ γεροντοτέρων, καὶ κατὰ τὴν παροιμία, «μύρια ἤξευρε καὶ χίλια μάθαινε». Ἡ προκοπὴ σας καὶ ἡ μάθησή σας νὰ μὴν γίνῃ σκεπάρνι μόνον διὰ τὸ ἄτομό σας, ἀλλὰ νὰ κοιτάζῃ τὸ καλὸ τῆς κοινότητος, καὶ μέσα εἰς τὸ καλὸ αὐτὸ εὐρίσκειται καὶ τὸ δικό σας.

Εγώ, παιδιά μου, κατὰ κακὴ μου τύχη, ἐξ αἰτίας τῶν περιστάσεων, ἔμεινα ἀγράμματος καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ζητῶ συγχώρηση, διότι δὲν ὀμιλῶ καθὼς οἱ δάσκαλοί σας. Σᾶς εἶπα ὅσα ὁ ἴδιος εἶδα, ἤκουσα καὶ ἐγνώρισα, διὰ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπὸ τὰ ἀπερασμένα καὶ ἀπὸ τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς διχονοίας, τὴν ὁποίαν

νὰ ἀποστρέφεσθε, καὶ νὰ ἔχετε ὁμόνοια. Ἐμᾶς μὴ μᾶς τηρᾶτε πλέον. Τὸ ἔργο μας καὶ ὁ καιρὸς μας ἐπέρασε. Καὶ αἱ ἡμέραι τῆς γενεᾶς, ἡ ὁποία σᾶς ἄνοιξε τὸ δρόμο, θέλουν μετ' ὀλίγον περάσει. Τὴν ἡμέρα τῆς ζωῆς μας θέλει διαδεχθῆ ἡ νύκτα τοῦ θανάτου μας, καθὼς τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀσωμάτων θέλει διαδεχθῆ ἡ νύκτα καὶ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα. Εἰς ἐσᾶς μένει νὰ ἰσάσετε καὶ νὰ στολίσετε τὸν τόπον, ὁποῦ ἡμεῖς ἐλευθερώσαμε· καὶ, διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο, πρέπει νὰ ἔχετε ὡς θεμέλια τῆς πολιτείας τὴν ὁμόνοια, τὴν θρησκεία, τὴν καλλιέργεια τοῦ θρόνου καὶ τὴν φρόνιμον ἐλευθερία...

